

הלבנות סוטה פרק ג

א. כיצד סדר השקאת סוטה: הפעל בא לבית דין שבעירו, ואומר להן, אשתי זו קנאתי לה בפני פלוני ופלוני שלא תסתר עם פלוני, ונסתרה עמו, ואלו עדי, והרי היא אומרת שהיא טהורה, ואני רוצה להשקותה לבדק הדבר. ובית דין שומעין דברי העדים, ומוסרין לו שני תלמידי חכמים לשמרו שמה יבוא עליה קדם שתיה, שהרי נאסרה עליו עד שתשתה; ומשלחין אותו לירושלים, שאין משקין את הסוטה אלא בית דין הגדול שלשבעים זקנים במקדש.

ב. הגיעו לירושלים, בית דין הגדול מושיבין אותה ביניהן, ומאימין עליה שלא בפני בעלה, ומפחידין אותה פחד גדול שלא תשתה. ואומרין לה, בתי, הרבה יין עושה, הרבה שחוק עושה, הרבה ילדות עושה, הרבה שכנים הרעים עושים: אל תגרמי לשם הגדול שנכתב בקדשה, שימחה על המים.

ג. ואומרין לה, בתי, הרבה קדמוך ונשטפו, ואנשים גדולים ויקירים תקף יצרן עליהן ונכשלו; ומגידין לה מעשה יהודה ותמר כלתו, ומעשה ראובן בפילגש אביו על פשטו, ומעשה אמנון ואחותו, כדי להקל עליה עד שתודה. אם אמרה הין נטמאתי, או איני שותה יוצאה בלא כתבה, והולכת לה.

ד. עמדה בדבורה שהיא טהורה מביאין אותה לשער מזרחי שלעזרה, שהוא כנגד קדש הקדשים; ומעלין אותה ממקום למקום, ומקיפין בה, כדי ליגעה, עד שתקצר נפשה אולי תודה. אם עמדה בדבורה, מביאין אותה כנגד שער המזרח מבחוץ, ומעמידין אותה שם.

ה. היתה מתכסה בלבנים, מכסה בשחורין; ואם היו השחורין נאין לה, מתכסה בבגדים שאין לה בהן נואי. ומסירין כל חלי כסף וזהב שעליה. ומקבצין עליה קבוץ גדול שלנשים, שכל הנשים הנמצאות שם חיבות לראותה, שנאמר "ונוסרו כל-הנשים". (יחזקאל כג, מח); וכל איש שיחפץ לבוא ולראותה, יבוא ויראה. והיא עומדת ביניהן, בלא רדיד ולא מטפחת, אלא בבגדיה וכפח שעל ראשה, כמו שהאשה בתוך ביתה. ואין מניחין שם, לא עבדיה ולא שפחותיה, מפני שהיא מכרת אותן, ודעתה מתישבת בהן.

ו. ואחר כך משביעה הכוהן בלשון שהיא מכרת, ומודיעה בלשונה שלא גרם לה אלא קנוי וסתירה שקנא לה בעלה ונסתרה; ואומר לה בלשון שהיא מכרת "אם-לא שכב איש אתך, ואם-לא שטית טמאה, תחת אישך הנקי, ממי המרים המאירים האלה. ואת, כי שטית תחת אישך וכי נטמאת; ויתן איש בך את-שכבתו, מבלעדי אישך. . . יתן ה' אותך לאלה ולשבעה בתוך עמך בתת ה' את-ירכך נפלת, ואת-בטנך צבה. ובאו המים המאירים האלה, במעיך, לצבות בטן, ולנפל ירך" (במדבר ה, יט-כב); והיא אומרת "אמן אמן" (במדבר ה, כב), בלשון שהיא מכרת. ומודיעה שהבטן תלקה תחלה והירך בסוף, כדי שלא להוציא לעז על המים.

ז. ואחר כך מביא מגלה שלעזר טהור, כמו ספר תורה, וכותב עליה בלשון הקדש בדיו שאין בו קלקנתוס, לשמה שלאשה

כְּמוֹ הַגָּט; כּוֹתֵב כָּל הַדְּבָרִים שֶׁהַשְּׂבִיעַ אוֹתָהּ בָּהֶם, אוֹת בָּאוֹת
וּמְלָה בְּמְלָה, וְכוֹתֵב אֶת הַשֵּׁם כְּכֹתְבוֹ, וְאֵינוֹ כּוֹתֵב אִמֵּן אִמֵּן.

ח. וְאַחֵר כֶּךָ מֵבִיא כָּלִי חֶרֶס שֶׁלֹא נַעֲשֶׂה בּוֹ מְלָאכָה מֵעוֹלָם,
וְלֹא יֵרָאֶה כְּכָלִי בּוֹלָה מֵאַרְךְ הַזְּמַן; וְאִם הִחֲזִירוּ לִכְבֹּשֶׁן עַד
שְׁנַת־חֲדָשׁ, כָּשָׁר. וְנוֹתֵן לְתוֹכוֹ חֲצִי לֹוג מִים מִן הַפִּיּוֹר, וּבַחֲצִי
לֹוג שֶׁהִיָּה בַּמִּקְדָּשׁ הִיָּה מוֹדְדוֹ; וְנִכְנָס בּוֹ, לְהִיכָל. וּמְקוֹם הִיָּה
שֵׁם אִמָּה עַל אִמָּה לְיָמִין הַנִּכְנָס, וְבוֹ טְבִילָה שֶׁלְשִׁישׁ וְטַבַּעַת
קְבוּעָה בָּהּ; מִגְבִּיָּה הַטְּבִילָה, וְלוֹקַח עֶפְרַם מִקְרָקַע הַמִּשְׁכָּן,
וְנוֹתְנוֹ עַל פְּנֵי הַמִּים, כְּדִי שִׁירָאָה עַל פְּנֵי הַמִּים. וְנוֹתֵן לְתוֹכָן
דְּבַר מֵר, כְּגוֹן לַעֲנָה וְכִיּוּצָא בָּהּ, שֶׁנֶּאֱמַר "מִי הַמָּרִים" (בַּמִּדְבָּר
הַיָּח; בַּמִּדְבָּר הַכָּג; בַּמִּדְבָּר הַכֹּד). וּמוֹחֵק לְתוֹכָן הַמִּגְלָה, לְשִׁמָּה;
וְיִמְחַק יָפָה יָפָה, עַד שֶׁלֹא יִשָּׂאֵר בַּמִּגְלָה רֶשֶׁם הַנֶּפֶר.

ט. וְאַחֵר כֶּךָ כּוֹתֵן אַחֵר בָּא אֵלֶיהָ, מִכּוֹהֲנֵי הָעֶזְרָה, וְאוֹחֲזִי
בְּבִגְדֶיהָ מִכְּנָגֶד פְּנֵיהָ, וְקוֹרֵעַ עַד שֶׁהוּא מְגַלָּה אֶת לְבָבָהּ; וּמְגַלָּה
שְׁעָרָהּ, וְסוֹתֵר מִחֻלְפוֹת רֹאשָׁהּ כְּדִי לְנוֹלָהּ. וּמֵבִיא חֶבֶל מִצָּרִי,
כְּדִי לְהַזְכִּירָה מַעֲשֵׂה מִצָּרִים שֶׁעָשְׂתָה, וְאִם לֹא מִצָּאוּ מִצָּרִי,
מֵבִיא חֶבֶל מִכָּל מְקוֹם; וְקוֹשְׁרוֹ לְמַעַלָּה מִדִּידָהּ, כְּדִי שֶׁלֹא יִפְלוּ
הַבִּגְדִים וְנִמְצְאוּ עֲרֻמָּה, שֶׁהָרִי נִקְרָעוּ.

י. וְאַחֵר כֶּךָ מֵבִיא עֶשְׂרוֹן קֶמַח שְׁעוּרִים מְשֻׁלְבָעַל, וְנוֹתְנוֹ
בְּקַפִּיפָה מִצָּרִית, וְהַחֲבֵל וְהַקְפִּיפָה, בָּאִין מִשְׁיָרֵי הַלְשָׁפָה; וְנוֹתְנוֹ
עַל יָדֶיהָ, כְּדִי לִיָּגְעָהּ. וְאַחֵר כֶּךָ לוֹקַח הַמִּנְחָה מִן הַקְפִּיפָה,
וְנוֹתְנָה לְכָלִי שָׂרֵת, וְאֵינוֹ נוֹתֵן עָלֶיהָ שֶׁמֶן, וְלֹא לְבוֹנָה; וְאִם נָתַן
לוֹקַח עַל הַשֶּׁמֶן בְּפָנָיו עֲצָמוֹ וְעַל הַלְבוֹנָה בְּפָנָיו עֲצָמָהּ, שֶׁנֶּאֱמַר
"לֹא-יִצַק עָלָיו שֶׁמֶן, וְלֹא-יִתֵּן עָלָיו לְבָנָה" (בַּמִּדְבָּר הַטו). וּבְכָל
הַזְּמַן שֶׁפּוֹרֵעַ רֹאשָׁהּ, וְנוֹתֵן הָעֶשְׂרוֹן עַל יָדֶיהָ יִהְיוּ הַמִּים בְּכָלִי
בְּיַד הַכּוֹהֵן, וְיֵרָאֶה אוֹתָהּ אֶת הַמִּים: שֶׁנֶּאֱמַר "וּבְיַד הַכֹּהֵן יִהְיוּ,
מִי הַמָּרִים הַמֵּאֲרָרִים" (בַּמִּדְבָּר הַיָּח).

יא. וְאַחֵר כֶּךָ, מִשְׁקָה אוֹתָהּ. וְאַחֵר שֶׁתְּשִׁתָּהּ, לוֹקַח כָּלִי הַשָּׂרֵת
שָׁבוּ הַמִּנְחָה וְנוֹתְנוֹ עַל יָדֶיהָ, וְכוֹהֵן מְנִיחַ יָדוֹ תַּחְתִּיתָהּ, וּמְנִיפָהּ
בְּמִזְרָח כְּשֶׁאֵר כָּל הַתְּנוּפוֹת, מוֹלִיךְ וּמֵבִיא וּמַעֲלָה וּמוֹרִיד;
וְאַחֵר שְׁמִנִּיָּהּ, מְגִישׁ הַמִּנְחָה לְקֶרֶן דְּרוֹמִית מִעֲרָבִית שֶׁלִּמְזֻבָּח,
כְּשֶׁאֵר מִנְחוֹת שְׁלִיחִיד. וְקוֹמֵץ, וּמִקְטִיר הַקֶּמֶץ; וְהַשָּׂאֵר, נֹאכָל
לְכוֹהֲנִים.

יב. אִם טְהוֹרָה הִיא יוּצָאָה וְהוֹלֶכֶת לָהּ, וְהָרִי הִיא מִתְּרַת
לְבַעֲלָהּ. וְאִם טְמֵאָה הִיא מִיד פְּנִיָּה מוֹרִיקוֹת, וְעֵינֶיהָ בּוֹלְטוֹת,
וְהִיא מִתְּמַלָּאָה גִידִין גִּידִין. וְהֵן אוֹמְרִין, הוֹצִיאֹוָהּ הוֹצִיאֹוָהּ,
שֶׁלֹא תִפְרֹס נֶדֶה, וְהַנְּדוֹת מִטְמְאוֹת עֲזָרַת נָשִׁים; וְהֵן מוֹצִיאִין
אוֹתָהּ מִעֲזָרַת הַנָּשִׁים, שֶׁהִיא עוֹמֶדֶת בָּהּ. וּבִטְנָה צָבָה בַּתַּחֲלָה,
וְאַחֵר כֶּךָ תִּפֹּל יָרֵכָה וְתָמוּת.

יג. בְּאוֹתָהּ הַשְּׂעָה שֶׁתָּמוּת הִיא, יָמוּת הַנוֹאֵף שֶׁהִשְׁקָה עַל
יָדוֹ בְּכָל מְקוֹם שֶׁהוּא; וְיֹאֲרַע לוֹ מֵאַרְעוֹת שֶׁאַרְעוֹ לָהּ, "לְצַבּוֹת
בְּטָן, וְלִנְפֹל יָרֵךְ" (בַּמִּדְבָּר הַכב). וְכָל הַדְּבָרִים הָאֵלֶּה, בְּשֶׁלֹא חָטָא
הַבַּעַל מֵעוֹלָם; אֲבָל אִם בָּעַל בְּעִילָה שֶׁלֹאסוּר אֵין הַמִּים בּוֹדְקִין
אֶת אִשְׁתּוֹ, כְּמוֹ שֶׁבִּאֲרָנוּ.

יד. וְאִם עָבַר וְהִשְׁקָה אֶת אִשְׁתּוֹ הָרִי זֶה מוֹסִיף עַל חֲטָאתוֹ
פֶּשַׁע, שֶׁגִּזְרָם לְשֵׁם הַמִּפְרָשׁ שִׁימְחָה בַּמִּים לְבִטְלָהּ; וּמוֹצִיא
לַעֲזוֹ עַל מִי סוּטָה שֶׁאִשְׁתּוֹ אוֹמְרַת לְאַחֲרוֹת שְׁזָנָת, וְלֹא בִדְקוֹ בָּהּ,

וְהָיָא לֹא תִדַּע, שְׁמַעְשֵׁי הַבַּעַל גָּרְמוּ. לְפִיכָךְ מִשְׁרְבוּ הַמִּנְאָפִים
בְּגִלּוֹי בְּבֵית שְׁנִי, בְּטָלוּ הַסִּנְהֶדְרִין אֶת מִי הַמָּרִים, וְסָמְכוּ עַל
הַכְּתוּב בְּקִבְלָהּ, "לֹא-אֶפְקוֹד עַל-בְּנוֹתֵיכֶם כִּי תִזְנֶינָה, וְעַל-
כָּלֹתֵיכֶם כִּי תִנְאַפְנָה" (הושע ד, יד).

זו. סוּטָה שֶׁהָיָה לָהּ זְכוּת תַּלְמוּד תּוֹרָה אַף עַל פִּי שְׂאִינָה
מִצְוָה עַל תַּלְמוּד תּוֹרָה הָרִי זֶה תּוֹלָה לָהּ, וְאִינָה מֵתָה לְשַׁעֲתָה;
אַלֵּא נִמְקֶת וְהוֹלֶכֶת, וְחֻלָּאִים כְּבָדִּים בָּאִין עָלֶיהָ עַד שְׁתַּמּוּת
אַחֵר שָׁנָה אוֹ שְׁתֵּים אוֹ שְׁלוֹשׁ, לְפִי זְכוּתָהּ וְהָיָא מֵתָה בְּצִבְיִת
בְּטָן, וּבִנְפִילַת אֲבָרִין.

זו. סוּטָה שֶׁשְּׁתַּת מִי הַמָּרִים, וְלֹא מֵתָה מִיַּד הָרִי הִיא מֵתָת
לְבַעֲלָהּ, וְאֶפְלוּ הָיָה כּוֹהֵן; וְאַף עַל פִּי שֶׁהִתְחִילוּ הַחֻלָּאִים לְכוּא
עָלֶיהָ, וְחָלוּ שְׂאָר אֲבָרֶיהָ, הוֹאִיל וְלֹא צָבְתָה בְּטָנָה וְלֹא הִתְחִיל
יִרְכָּה לְנֶפֶל, הָרִי זֶה מֵתָת. אֲבָל מִשֶּׁהִתְחִיל בְּטָנָה לְצַבּוֹת, וִירְכָּה
לְנֶפֶל הָרִי זֶה אֲסוּרָה וְדָאִית.

יו. סוּטָה שֶׁשְּׁתַּת, וְהִיתָה טְהוֹרָה הָרִי זֶה מִתְחַזְּקֶת, וּפְנִיָּה
מִזְהִירוֹת; וְאִם הָיָה בָּהּ חֲלִי, יָסוּר. וְתַתְּעַבֵּר, וְתִלְדַּד זָכָר: וְאִם
הָיָה דִּרְכָּה לִילָד בְּקֶשֶׁי, תִּלְדַּד בְּמַהֲרָה; הָיָה דִּרְכָּה לִילָד נְקִיבוֹת,
תִּלְדַּד זָכָרִים.

יח. בָּאוּ עֲדֵי טַמְאָה אַחֵר שֶׁשְּׁתַּת הָרִי זֶה תֵּצֵא בְּלֹא כְּתָבָה,
וְאֲסוּרָה לְבַעֲלָהּ, וְאֶפְלוּ לֹא אֵרַע לָהּ דְּבַר מִדְּבָרִים הָאֵלּוּ: מִפְּנֵי
שְׂאִין הַמַּיִם בּוֹדְקִין, אֵלֹא מִי שְׂאִין לָהּ עֲדִים שְׁמוּדִיעִין זְנוּתָה;
וְעוֹד, שְׂמָא בַּעֲלָהּ אֵינּוּ מְנַקֶּה מַעְוֹן וּלְפִיכָךְ לֹא בִּדְקוּ הַמַּיִם אֶת
אִשְׁתּוֹ. אֲבָל אִם בָּא עַד אֶחָד, וְהִעִיד שֶׁהִיא טַמְאָה הָרִי זֶה תֵּשֵׁב
תַּחַת בַּעֲלָהּ, שֶׁהָרִי שְׁתַּת.

יט. אִשָּׁה שְׁזֵנֶת בְּאַנָּס, אוֹ בְּשִׁגְגָה, אוֹ שְׂבֵא עָלֶיהָ זֶה שְׁקִנָּא
לָהּ עֲמוֹ דֶּרֶךְ אֲבָרִין אֵין הַמַּיִם בּוֹדְקִין אוֹתָהּ: שְׁנַאמֵר "וְהָיָא
לֹא נִתְפָּשָׂה" (במדבר ה, יג), פָּרִט לְאֲנוּסָה שֶׁהָרִי נִתְפָּסָה בְּחִזְקָה;
וְתִמְעַל מֵעַל בְּאִשְׁשָׁה" (במדבר ה, כז), פָּרִט לְשׁוֹגְגָת; "וְשָׁכַב אִישׁ
אִתָּה, שְׁכַבְתָּ-זָרַע" (במדבר ה, יג), פָּרִט לְבֹא עָלֶיהָ דֶּרֶךְ אֲבָרִין.